

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัฒนธรรมไทยเป็นสิ่งที่คู่มาพร้อมกับสังคมไทย ทำให้เกิดเอกลักษณ์ของความเป็นไทย และมรดกที่สำคัญซึ่งเป็นความภูมิใจ แสดงถึงเกียรติภูมิ ศักดิ์ศรีของไทย แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้บรรจุความสำคัญของวัฒนธรรม การสืบทอดวัฒนธรรมเป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคนต้องร่วมใจอนุรักษ์ฟื้นฟู เผยแพร่สืบสานวัฒนธรรมที่ดงามนี้สืบไป วัฒนธรรมไทย เป็นตัวกำหนดวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของสังคมไทย ทั้งยังเป็นเครื่องวัดความเจริญ หรือความเสื่อมของสังคม ซึ่งมีผลต่อความก้าวหน้าของประเทศ เพราะประเทศจะเจริญหรือไม่ขึ้นอยู่กับพัฒนาของคนในสังคม จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ที่กล่าวถึงการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า นั้น สังคมต้องมีคุณภาพ เป็นสังคมคุณภาพ หมายถึง สังคมไทยต้องพัฒนาคนในสังคมทุกด้าน ทั้งด้านความรู้ ทักษะ มีการดำเนินชีวิตที่ดี โดยยึดหลักความพอเพียง ความพอดี และสามารถพึ่งพาตนเองได้ เป็นสังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ โดยคนไทยสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิตให้เป็นคนคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น เป็นผู้มีเหตุผล ร่วมใจกันพัฒนาภูมิปัญญาไทย ควบคู่กับการอนุรักษ์สืบสานวัฒนธรรม ประเพณีในท้องถิ่นด้วย และเป็นสังคมที่มีความเอื้ออาทรต่อกัน โดยต้องปลูกฝังให้คนไทยเป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรม และมีค่านิยมที่ถูกต้อง พึ่งพาอาศัยกัน มีความรู้รัก รู้สามัคคี ภูมิใจในความเป็นไทย รักษาสถาบันที่สำคัญของสังคมไทยสืบไป (คลังปัญญาไทย, 2550)

หัตถกรรมเป็นหนึ่งในวัฒนธรรมที่สร้างขึ้นด้วยฝีมือมนุษย์ หรือกระบวนการผลิตสิ่งของด้วยมือ ที่ใช้แรงงานฝีมือเป็นปัจจัยสำคัญในการผลิต วัตถุประสงค์เพื่อการใช้ประโยชน์โดยเฉพาะ มนุษย์ได้คิดประดิษฐ์เครื่องมือ เครื่องใช้ขึ้นมาเพื่อสนองความจำเป็นพื้นฐานในการดำเนินชีวิตประจำวัน โดยอาศัยแรงงานจากมือของตน ดัดแปลงวัตถุดิบที่มีอยู่ในธรรมชาติใกล้ตัว เพื่อให้มีรูปร่างประโยชน์ใช้สอยได้เหมาะสม จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างงานหัตถกรรม เมื่อมีการผลิตซ้ำ ๆ กันมากจนเกิดความชำนาญ และถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง มีการใช้เทคโนโลยีที่คิดค้นขึ้นตามความก้าวหน้าของยุคสมัยนั้น ๆ มาพัฒนากระบวนการผลิตหัตถกรรมให้มีคุณภาพได้มาตรฐาน ตลาดจนการปรุงแต่งความงามของศิลปะในงานหัตถกรรมเพื่อสนองความต้องการทางจิตใจ และคตินิยมความเชื่อ รวมทั้งประโยชน์ใช้สอยให้สอดคล้องกัน งานหัตถกรรมไทยจึงกลายเป็นศูนย์รวมของ สหวิทยาการ ศาสตร์ต่าง ๆ ที่มีคุณค่าทางศิลปะ วิทยาศาสตร์ สังคม ศาสนา และวัฒนธรรม เป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ สืบทอดเป็นมรดกวัฒนธรรม

ของคนในชาติไทย (คลังปัญญาไทย, 2550) ศิลปหัตถกรรมจึงเป็นดังกระจกที่สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ของผู้คนในแต่ละยุคสมัย เป็นตัวบอกเล่าประวัติศาสตร์ สภาพเศรษฐกิจ สังคมและ วัฒนธรรม ในกลุ่มชนต่าง ๆ คุณค่าของศิลปหัตถกรรม จึงแบ่งออกได้ดังนี้

1. ด้านประโยชน์ใช้สอย สร้างขึ้นบนพื้นฐานการดำรงชีวิต เพื่อตอบสนองความต้องการเพื่อ อำนวยความสะดวกสบายทางกายภาพหรือเพื่อแก้ไขปัญหาในการดำรงชีวิต
2. ด้านความเชื่อและค่านิยม งานศิลปหัตถกรรม แต่เดิมนั้นผู้สร้างและผู้ใช้เป็นคนเดียวกัน คือ สร้างขึ้นมาเพื่อใช้งานเอง การที่ผู้สร้างจะมีค่านิยมและความเชื่อต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด อย่างไรก็ตามจะ ถ่ายทอดสู่งานที่ตนสร้างด้วยความรู้สึกนึกคิดของตน โดยมีแบบแผนของกลุ่มวัฒนธรรมที่ดำรงอยู่เป็นตัว หล่อหลอมงานศิลปะ หัตถกรรมจึงสะท้อนความเชื่อค่านิยมของผู้สร้าง
3. คุณค่าทางด้านประวัติศาสตร์ และโบราณคดี เนื่องจากงานศิลปหัตถกรรมเป็นสิ่งที่มนุษย์ สร้างขึ้นอย่างมีจุดประสงค์ และเป็นสิ่งที่สืบทอดกันมาแต่ในอดีตได้เป็นอย่างดีในฐานะข้อมูลหลักฐานที่ เป็นรูปธรรมทางประวัติศาสตร์ และโบราณคดี
4. คุณค่าทางด้านความเป็นเอกลักษณ์ของสังคมวัฒนธรรม งานศิลปหัตถกรรมเกิดขึ้นภายใต้ ความแตกต่างทางสภาพแวดล้อม ฐานทรัพยากร ประเพณี คติความเชื่อ ที่หล่อหลอมเกิดเป็นแบบ แผนวัฒนธรรมเฉพาะกลุ่ม
5. คุณค่าทางด้านความงาม การสร้างงานศิลปหัตถกรรมย่อมประกอบขึ้นด้วยความต้องการทาง ประโยชน์ใช้สอย แต่ผู้สร้างก็ได้พิจารณารูปทรงที่เหมาะสมและความงามที่นำใช้สอยประกอบไปด้วยโดย ได้แสดงออกผ่านทางรูปทรง โครงสร้าง ลวดลาย วัสดุและฝีมืออันวิจิตร ประณีต
6. คุณค่าทางด้านเศรษฐกิจ ด้วยการผลิตสินค้าและของที่ระลึกจากการท่องเที่ยว เป็นตัวสร้าง รายได้ให้แก่ท้องถิ่น จนถึงการสร้างรายได้โดยการส่งออกต่างประเทศ (กาญจนากร พันธุ์เลิศและคณะ, 2553)

การสืบสานวัฒนธรรม เป็นการเรียนรู้ของคนในสังคมอย่างต่อเนื่องซึ่งเรียนรู้ได้ทุกที่ทุกเวลาและ เป็นการเรียนรู้ที่เน้นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การเรียนรู้ด้วย ตนเอง และการเรียนรู้ด้วยการค้นหา การจัดการความรู้ที่ฝังอยู่ในตัวคน เปลี่ยนเป็นความรู้ที่เผยแพร่ใน รูปแบบต่าง ๆ จึงเป็นสิ่งสำคัญ การดำเนินการของวิสาหกิจชุมชนที่ทำให้ชุมชนเกิด “พลังการเรียนรู้” และระบบความรู้นี้เป็นความรู้จากภูมิปัญญาชาวบ้าน ที่มีคุณค่าที่ควรจัดเก็บเพื่อการศึกษาเรียนรู้ต่อไป “ภูมิปัญญาชาวบ้าน” (คลังปัญญาไทย, 2550) เป็นความรู้ความสามารถที่ได้รับการสั่งสมถ่ายทอดกันมา ตั้งแต่สมัยโบราณถึงในยุคปัจจุบัน มีการนำความรู้และประสบการณ์ของตนเองมาประยุกต์ใช้ ให้เกิด ประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเอง ซึ่งภูมิปัญญาชาวบ้านมีการจำแนกเป็น ประเภทต่าง ๆ

ดังนี้ ภูมิปัญญาชาวบ้านด้านการทำมาหากิน ภูมิปัญญาชาวบ้านด้านการรักษาโรค ภูมิปัญญาชาวบ้านด้านการกินอยู่ ภูมิปัญญาชาวบ้านด้านศิลปะหัตถกรรม ภูมิปัญญาชาวบ้านด้านภาษาและวรรณกรรม ภูมิปัญญาชาวบ้านด้านศาสนาขนบธรรมเนียมประเพณี และภูมิปัญญาชาวบ้านด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งภูมิปัญญาชาวบ้านที่จัดรวมกลุ่มเป็นวิสาหกิจชุมชนส่วนใหญ่มักจะเป็นความรู้แบบฝังลึก (Tacit Knowledge) การถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่นจึงเป็นการปฏิบัติให้ดูแล้วทำตาม เนื่องจากรุ่นลูกรุ่นหลานส่วนใหญ่ เปลี่ยนไปทำอาชีพอื่นที่มีรายได้มากกว่า จึงทำให้ความรู้บางส่วนสูญหายไปตามกาลเวลา

จากการศึกษาพบว่าองค์ความรู้ด้านหัตถกรรมไทยในพื้นที่ฝั่งธนบุรีของกรุงเทพมหานคร มีแหล่งภูมิปัญญาท้องถิ่น อยู่ในกลุ่มวิสาหกิจชุมชน จากงานวิจัยเรื่องการพัฒนาการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชน เขตธนบุรีเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งของ เศรษฐกิจชุมชนอย่างยั่งยืนตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง (สมจินตนา จิรายุกุลและคณะ, 2560) ผลจากการลงพื้นที่สัมภาษณ์ผู้นำชุมชนและผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน ทำให้ทราบว่าแต่ละชุมชนมีกลุ่มวิสาหกิจชุมชนหลากหลายประเภทและส่วนใหญ่ประสบปัญหาขาดผู้สืบทอดองค์ความรู้ภูมิปัญญา เขตธนบุรีเป็นแหล่งวัฒนธรรมทางหัตถกรรมไทยที่สำคัญที่ควรมีการจัดการองค์ความรู้เพื่อเป็นมรดกทางวัฒนธรรมสืบทอดสู่ลูกหลาน และจากการศึกษาของผู้วิจัยพบว่า วิสาหกิจชุมชนที่มีองค์ความรู้ด้านหัตถกรรมไทยจากการประดิษฐ์วัสดุจากดิน และเยื่อไม้ ซึ่งตั้งอยู่ฝั่งธนบุรี เขตจอมทอง ที่มีองค์ความรู้ภูมิปัญญาที่มีการสืบทอดกันมาและมีคุณค่าทางวัฒนธรรม ผู้ทรงภูมิปัญญามีศักยภาพและความพร้อมในการร่วมวิจัยและยินดีในการถ่ายทอดองค์ความรู้ วิสาหกิจชุมชนบ้านรักษ์ดินเป็นวิสาหกิจชุมชนในฝั่งธนบุรี ที่ผลิตหัตถกรรมไทย ที่มีความสวยงาม มีคุณค่าที่มีความพร้อมและยินดีร่วมในการจัดการความรู้เพื่อเป็นการจัดเก็บองค์ความรู้ไว้ในการศึกษาเรียนรู้กระบวนการผลิตชิ้นงานหัตถกรรมไทยให้ยั่งยืนหยัดและดำรงรักษา สืบสานมรดกทางวัฒนธรรมให้คงอยู่กับประเทศไทยและพร้อมที่จะถ่ายทอดให้กับลูกหลานไทยและบุคคลที่สนใจ

ดังนั้นคณะผู้วิจัยในฐานะที่เป็นนักวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น และเป็นคลังสมองของท้องถิ่น จึงต้องการศึกษาจัดการความรู้ในการสืบสานอนุรักษ์ศิลปะ หัตถกรรมไทยนี้ขึ้น เพื่อนำไปเป็นแบบปฏิบัติที่เป็นเลิศในการอนุรักษ์ศิลปะวัฒนธรรมในชุมชนของตนให้เป็นมรดกสืบทอดทางวัฒนธรรม โดยถอดองค์ความรู้และจัดทำเอกสารเผยแพร่ในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการสืบสานและอนุรักษ์องค์ความรู้ภูมิปัญญาด้านหัตถกรรมไทยและเป็นการบูรณาการสู่การเรียนการสอนและพัฒนาชุมชนให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สร้างความ

ภาคภูมิใจให้แก่ชุมชน และพัฒนาให้เป็นอาชีพที่ส่งเสริมรายได้และเพิ่มมูลค่าสินค้าให้แก่เศรษฐกิจชุมชน รวมทั้งอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่นเหล่านี้ให้เป็นมรดกสืบทอดทางวัฒนธรรมต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อจัดการและเผยแพร่องค์ความรู้ด้านกระบวนการผลิตหัตถกรรมไทยสืบสานวัฒนธรรมฝั่งธนบุรี: กรณีศึกษาวิสาหกิจชุมชนบ้านรัษฎิน

3. ขอบเขตของการวิจัย

3.1 แหล่งข้อมูล

3.1.1 กลุ่มวิสาหกิจชุมชนที่ผลิตหัตถกรรมไทย ฝั่งธนบุรี โดยกรณีศึกษาคือวิสาหกิจชุมชนบ้านรัษฎิน ตั้งอยู่ 86 ซอยนางนอง 2 ถนนวุฒากาศ แขวงบางค้อ เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร ผู้ให้ข้อมูลหลักประกอบด้วย ประธานและสมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชน รวม 6 คน

3.1.2 นักวิชาการ ผู้แทนสถานศึกษา นักเรียนนักศึกษา ประเมินประสิทธิผลขององค์ความรู้ในรูปแบบของสื่อวีดิทัศน์และสื่อสิ่งพิมพ์ จำนวน 15 คน

3.2 ด้านเนื้อหา

ศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการผลิตหัตถกรรมไทย ของวิสาหกิจชุมชนบ้านรัษฎิน เพื่อสืบสานอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยด้านหัตถกรรมฝั่งธนบุรี และจัดเก็บไว้ในรูปสื่อที่พร้อมใช้งานสำหรับการสืบค้นของสถาบันและจัดพิมพ์เผยแพร่

3.3 ด้านระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2560 ถึง เดือน กรกฎาคม 2562

4. กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา แนวคิด หลักการทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อสังเคราะห์เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยการจัดการความรู้ด้านกระบวนการผลิตหัตถกรรมไทยเพื่อสืบสานวัฒนธรรมฝั่งธนบุรี : กรณีศึกษาวิสาหกิจชุมชนบ้านรัษฎิน ซึ่งหลักการแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

4.1 วิสาหกิจชุมชนบ้านรัษฎิน ประกอบด้วย

- 1) การศึกษาประวัติความเป็นมาและวิธีการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนบ้านรัษฎิน
- 2) เทคนิคกระบวนการผลิตผลิตภัณฑ์หัตถกรรมของวิสาหกิจชุมชนบ้านรัษฎิน ได้แก่ สิ่งนำเข้า (input) การเปลี่ยนแปลง (transformation) และผลผลิต (output)
- 3) การบริหารจัดการกระบวนการผลิตและการสืบทอดวัฒนธรรม โดยกระบวนการบริหาร POLC (Bartol & Martin, 1991) ประกอบด้วย ด้านการวางแผน (Planning) ด้านการ

จัดองค์การ (Organizing) ด้านการนำ (Leading) และด้านการควบคุม (Controlling) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

การวางแผน (Planning) เป็นการกำหนดแผนความต้องการ วิธีการดำเนินการและความหมาย ผลการดำเนินการในอนาคต โดยใช้หลักวิชาการ เหตุผล มีข้อมูลตัวเลขประกอบ มีการเสนอปัญหาเพื่อจัดอุปสรรคที่จะมาถึงเป้าหมายข้างหน้าได้

การจัดองค์การ (Organizing) องค์การเป็นที่รวมของคนและงานต่าง ๆ เพื่อให้บุคลากรขององค์การปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่เต็มความสามารถ จึงจำเป็นต้องแบ่งหน้าที่การทำงาน และมอบหมายให้รับผิดชอบตามความสามารถและความถนัด

การนำ (Leading) เป็นการใช้อิทธิพลเพื่อจูงใจพนักงานให้ปฏิบัติงานและนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่ระบุไว้ หรือเป็นกระบวนการจัดการให้สมาชิกในองค์กรทำงานร่วมกันได้ด้วยวิธีการต่าง ๆ อาทิ ภาวะความเป็นผู้นำของผู้บริหาร การจูงใจการติดต่อสื่อสารในองค์กรและการทำงานเป็นทีม เป็นต้น

การควบคุม (Controlling) การใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ขององค์กร ถือว่าเป็นกระบวนการตรวจสอบ หรือติดตามผลและประเมินการปฏิบัติงานในกิจกรรมต่าง ๆ ของพนักงาน เพื่อรักษาให้องค์กรดำเนินไปในทิศทางสู่เป้าหมายอย่างถูกต้องตามวัตถุประสงค์หลักขององค์กร ในเวลาที่กำหนดไว้

4.2 ขั้นตอนกระบวนการจัดการความรู้ (knowledge management process)

Asian Productivity Organization (APO) (2010: 3-5 : บดินทร์ วิจารณ์ 2547: 45-46 อ้างใน ประพนธ์ ผาสุกยี่ด (2547) ได้เสนอวิธีการ การจัดการความรู้ไว้ให้องค์กรได้พิจารณาเลือกใช้ให้เหมาะสม โดยแบ่งวิธีการกระบวนการของการจัดการความรู้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การค้นหาว่า องค์กรมีความรู้อะไรบ้าง อยู่ในรูปแบบใด อยู่ที่ใครหรือแหล่งใด และ ความรู้ที่จำเป็นต่อองค์กรมีอะไรบ้าง (Identifying the Knowledge)

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างความรู้ (Creating Knowledge) เป็นการดึงความรู้ที่องค์กรจำเป็นต้องมี ออกจากตัวบุคคลที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญหลายๆ ด้าน ออกมารวมกันเพื่อจัดเป็นระบบที่ง่ายต่อการ ใช้งาน

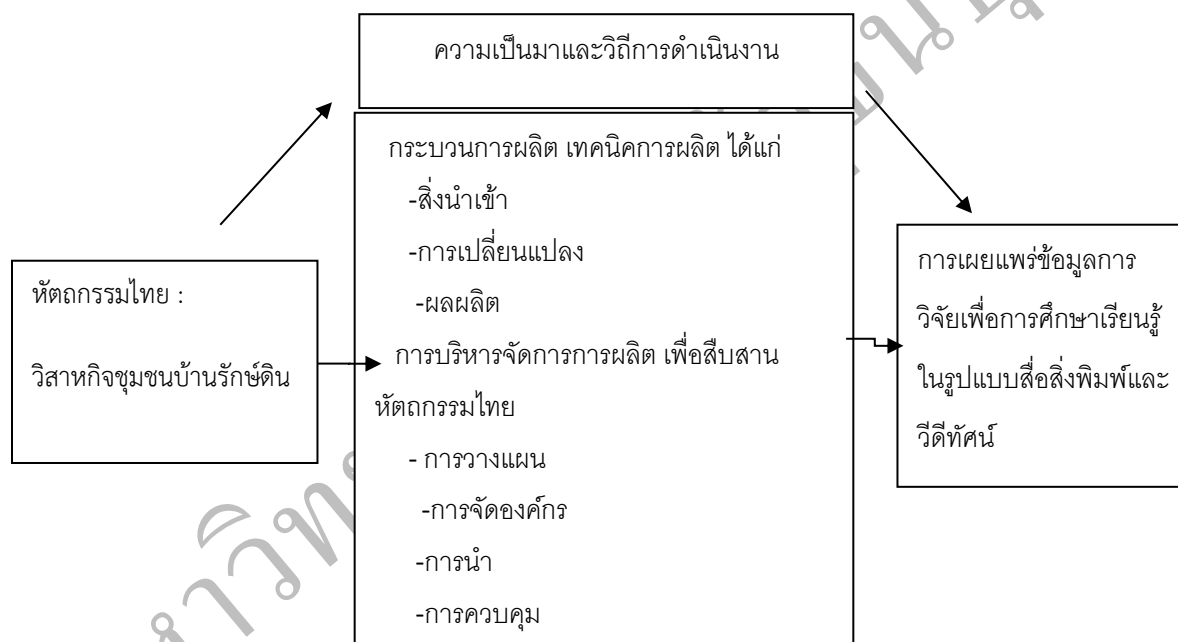
ขั้นตอนที่ 3 การจัดเก็บความรู้ (Storing Knowledge) เป็นการจัดเก็บความรู้ที่ดึงมาจากแหล่ง ความรู้ต่าง ๆ

ขั้นตอนที่ 4 การแลกเปลี่ยนและแบ่งปันความรู้ (Sharing Knowledge)

ขั้นตอนที่ 5 การนำความรู้ไปใช้ (Implementing knowledge)

ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำหลักการแนวคิดของกระบวนการจัดการองค์ความรู้มาใช้ในการค้นหาความรู้ ทำการรวบรวมสังเคราะห์เป็นองค์ความรู้ทั้งในด้านความเป็นมาและวิธีการดำเนินงาน เทคนิคกระบวนการผลิตผลิตภัณฑ์หัตถกรรม การบริหารจัดการกระบวนการผลิตและการสืบสานวัฒนธรรมด้านหัตถกรรมฝั่งธนบุรีของวิสาหกิจชุมชนบ้านรักษ์ดิน ซึ่งเป็นกรณีศึกษา นำความรู้ที่ได้มาจัดระบบให้เป็นหมวดหมู่ นำมาผลิตเป็นสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อวีดิทัศน์ เพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และสามารถนำความรู้ที่รวบรวมจัดเก็บมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเผยแพร่องค์ความรู้ไปสู่ชุมชน สถาบันการศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ประโยชน์

จากหลักการแนวคิดดังกล่าวสามารถนำเสนอเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยดังรูปภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย (Research Framework)

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการความรู้ หมายถึง การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การถ่ายทอดประสบการณ์ และสรุปเป็นองค์ความรู้จากตัวบุคคลและนำข้อมูลมาจัดให้อยู่ในรูปแบบของสารสนเทศสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อ วีดิทัศน์ที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

2. กระบวนการผลิต หมายถึง ขั้นตอนการผลิตหัตถกรรมของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนบ้านรักษ์ดิน ตั้งแต่ขั้นตอนการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ การผลิต การประดิษฐ์ตกแต่งและการประกอบชิ้นงาน จนกระทั่งเสร็จสิ้นกระบวนการผลิต นำไปจัดแสดงและเผยแพร่ โดยมีการบริหารจัดการกระบวนการ

ผลิต ประกอบด้วยการวางแผน (Planning) การจัดการ (Organizing) การนำ (Leading) และด้านการควบคุม (Controlling)

3. สืบสานวัฒนธรรมฝั่งธนบุรี หมายถึง การอนุรักษ์วัฒนธรรมหัตถกรรมไทยที่ถ่ายทอดติดต่อกันมาให้ดำรงอยู่กับชุมชนและวิถีชีวิตของคนไทยฝั่งธนบุรี กรุงเทพมหานคร

4. วัฒนธรรมหัตถกรรมไทย หมายถึง การสืบสานวัฒนธรรมหัตถกรรมไทยของวิสาหกิจชุมชนบ้านรักรัษดินผ่านผลิตภัณฑ์หัตถกรรมของกลุ่ม

5. วิสาหกิจชุมชนบ้านรักรัษดิน หมายถึง กลุ่มวิสาหกิจชุมชนที่ผลิตหัตถกรรมไทยฝั่งธนบุรี โดยผลิตหัตถกรรมจากวัสดุธรรมชาติ ดิน และเยื่อไม้ใยกระดาษ จัดจำหน่ายเป็นผลิตภัณฑ์ชุมชนฝั่งธนบุรี ตั้งอยู่ 86 ซอยนางนอง 2 ถนนวุฒากาศ แขวงบางค้อ เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ผลงานทางวิชาการที่จัดการความรู้จากองค์ความรู้ด้านหัตถกรรมไทยที่ฝังอยู่ในภูมิปัญญาของวิสาหกิจชุมชน
2. เป็นการอนุรักษ์และเผยแพร่งานหัตถกรรมของฝั่งธนบุรีให้เป็นที่รู้จักและสร้างความตระหนักรู้ในคุณค่าของหัตถกรรมไทยให้แก่ของเยาวชนของชาติ
3. ได้สร้างนักวิจัยใหม่ทั้งในระดับของนักวิชาการและนักวิจัยของชุมชน จากกระบวนการวิจัย
4. เป็นงานวิจัยเชิงพื้นที่ (Area Based Research) วิสาหกิจชุมชนในพื้นที่ฝั่งธนบุรี ซึ่งเป็นพื้นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ที่สามารถถ่ายทอดองค์ความรู้จากการวิจัยไปสู่การบริการทางวิชาการแก่ชุมชนได้
5. ได้พัฒนาบุคลากรซึ่งเป็นคณาจารย์ และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ได้มีความรู้ความเข้าใจ ในการจัดการความรู้ และนำไปบูรณาการสู่การเรียนการสอน
6. ได้เครือข่ายความร่วมมือของสถาบันการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ชุมชนฝั่งธนบุรี และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ สำนักงานเกษตรเขตทวีวัฒนา กรมส่งเสริมการเกษตร ที่รับผิดชอบดูแลกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในเขตพื้นที่ฝั่งธนบุรี